

საქართველოს
საგარეო ურთიერთობების

საგარეო ურთიერთობების
საგარეო ურთიერთობების

137
7937
936

30

NI

ს ა ბ

ვ დ ე

1931 წ. გაგორის 1931 წ.

საგავიშო ჟურნალი „ოქტომბრელი“

ხელმწიფრა მიიღება წლით და ნახევარი წლით

წლით 3 მან.

ნახევარი წლით 1 მან. 70 კაპ.

1. ლენინის დღე—სურ	1
2. ვ. ი. ლენინი,—კ. მ.—ის	2
3. სიხსლიანი კვირა—1925 წელი.	5
4. ამხანაგო,—ლექსი შიო მღვიმელის	8
5. გუნდაობა,—ლექსი მარიჯანის	9
6. პირველი თოვლი,—პანტელეიმონ ჩხიკვაძის	10
7. 5—1+4—გადმოკეთებული მარიკასი	14
8. ბუქსირი,—აზრი აღებუღია—ცქვიტის	19
9. ქალაქი სადარაჯოზე გადმოკეთებული—ნ.	21
10. მარკიანი წერილი,—შ. თ.—ის	24
11. ზამთრის ძილი	26
12. ორი გმირი,—კ.—მ.	28
13. თქვენ თვითონ გააკეთეთ	30
14. არჩევნები—პიონერები რ. გვეტაძე და პ. მარსაგაშვილი. 32	
15. გასართობი: 1. მამაცი მონადირეები 2. ვაშლი,—გარეკანზე	

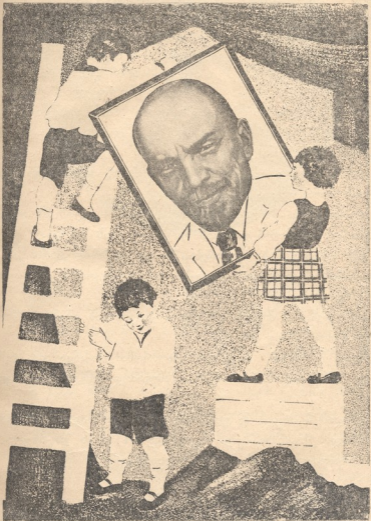
099.962.1/05

4-94

საქართველოს
ხალხთა ბიბლიოთეკა

ლენინის დღე

ოქტომბრელები ემზადებიან ლენინის დღისათვის.

საქართველო
2024 წლის

„1924 წლის 21 იანვარს, საღამოს 6 საათსე და 50 წუთსე, გორკაში, მოსკოვის ახლოს, გარდაიცვალა ვლადიმერ ილიჩ ულიანოვი (ლენინი).“

მთელი მსოფლიოს მშრომელები დაიტირებენ თავის უდიდეს ბელადს. იგი აღარ არის ჩვენ შორის, მაგრამ მისი საქმე ძეგურეული რჩება. მშრო-

მელი ხალხის ნებისყოფის გამომხატველი საბჭოთა ხელისუფლება განაგრძობს ვლადიმერ ილიჩის მიერ დაწესებულ საქმეს და წინ წაუბნის მის მიერ დანიშნული გზით.

საბჭოთა ხელისუფლება მტკიცედ დგას პროლეტარული რევოლუციის მონაპოვართა სადარჯოზე“.

ასეთი ცნობა გამოაქვეყნა გაზეთებში 1924 წლის 22 იანვარს სპეციალურ მთავრობამ ლენინის გარდაცვალების შესახებ.

უას არ მოგვრიდა მწუხარებას მსოფლიო პროლეტარატის და ოქრომბრის რევოლუციის უდიდესი ორგანიზატორის აშხ. ლენინის გარდაცვალება!

აშხ ლენინის მთელი ცხოვრება, სიკვდილის დღემდე, პრომი-სა და ბრძოლის დღეები იყო.

მუდამ ბრძოლამ, თავდადებულმა პრომამ მოქანცა აშხ. ლენინი, და 1924 წლის 21 იანვარს სამუდამოდ შეწყდა მისი მჯინცემა

ვლადიმერ ილიას ძე ულიანოვი-ლენინი დაიბადა 1870 წელს, 10 აპრილს, ქ. სიმბირსკში. იცოცხლა 54 წელი და მთელი 30 წე იი მშრომელი ხალხის განმათავისუფლებელ მოძრაობას შესწარა

იგი შექმნა მუშათა კლასის გამოცვლილი ბელადი და მისი ხელმძღვანელობით მოხდა პროლეტარული რევოლუციის მსოფლიოს ერთ შექმნეველი.

1917 წლის ოქტომბრის რევოლუციამდე მუშათა კლასი და კლესობა თვითმწერობელობის მონობის უღელში იმეოფებოდა. მუშები ფაბრიკა-ქარსებში 12 საათს მუშაობდენ. მათთვის არ ჰარსებოდა დასვენება. მუშათა კლასის მონური მდგომარეობის მოსასწობად ამს. ღენინი სათავეში ჩაუდგა მუშათა მოძრაობას.

ჯერ კიდევ 1885 წლის 5 თებერვალს ამს. ღენინი, სრულიად ახალგაზრდა, გამორიცხეს უნივერსიტეტიდან სტუდენტთა მღელვარებში აქტიური მონაწილეობის მიღებისათვის და გადაასახლეს სოფ. კუკუშინოში (უახანის გუბერნიაში). აქედან დაწეებული, ამს. ღენინი 1917 წლის ოქტომბრის რევოლუციამდე მუდამ ღენას განიცდიდა.

ღენინი სათავეში ჩაუდგა ბოლშევიკურ მარტიას, და ბოლშევიკების ხელმძღვანელობით შესაძლებელი გახდა მუშათა კლასის განთავისუფლება.

ლენინი მსოფლიო პროლეტარიატის შეუდარებელი ბელადი
მან ბევრი რამ გვიანდერმა. ჰარტია მტკიცედ მიჭეუება ამს. ლენინის
ნის გზას და შეუზოვრად მიდის სოციალისმისაკენ.

ოქტომბრის დიდი რევოლუცია დასაწყისია მსოფლიო ოქ-
ტომბრისა, რომელიც მოკლე ხანში უნდა მოედოს მთელ ქვეყნიე-
რებას.

ღღეს კომუნისტური ჰარტია შეუდრეკლად მიდის ლენინის მი-
ერ ნახევრები გზით და ანადგურებს მათ, ვინც ხელს გვიძლის დი-
ად სოციალისტურ მშენებლობაში.

სამუშაოთა პროგრამა, რომელსაც ხუთწლიანი გეგმა ეწოდება,
ლენინისმიდან გამოდინარეობს.

ჩვენ ვაშენებთ სოციალისმს, მიუდივართ ლენინის ნაბნდერძევი
გამარჯვებისაკენ. ჩვენ არავის არ მიეცეით იმის უფლებას, რომ
ვინმემ მოინდომოს ერთი წუთით მაინც ჰარტიის გენერალური სა-
ზის გადასინჯვა, რადგან ეს საზი ლენინურია.

მოკვდა ლენინი, ცოცხლობს ლენინისში, და მისი ლამზარი
ჩვენ გზას გვიანათებს.

21 იანვარი ამს. ლენინის გარდაცვალების დღეა. წელს სრულ-
დება 7 წელი ლენინის გარდაცვალებიდან. ჩვენ ლენინის მიერ
დაწეებულ საქმეს ვანსორციელებთ.

მოკვდა ლენინი, ცოცხლობს ლენინისში!

კ. მ.

ს ი ს ხ ლ ი ა ნ ი კ ვ ი რ ა - 1905 წ.

ამ ოცდახუთი წლის წინად აუტანელი იყო რუსეთის მშრომელი ხალხის ცხოვრება: მუდმივი შრომა, სიღატაკე, სიბნელე, ადამიანური უფლებების ფეხქვეშ გათელვა, ყვლეფა, საპყრობილე, მათრახები და სხვა, — აი რა იყო იმ დროს მშრომელი ხალხის ხვედრი.

მთავრობა, მისი მინისტრები, სამღვდლოება და ბურჟუები არაფერს არ აკეთებდნენ, მაგრამ მაინც განცხრომით და ფუფუნებით ცხოვრობდნენ.

მიწები მემამულეების ხელში იყო, ფაბრიკა - ქარხნები — ბურჟუების ხელში.

ხალხი ითმენდა და ვერ წარმოედგინა უმეფოდ სიცოცხლე, ყოველივე ეს კი იმის შედეგს წარმოადგენდა, რომ ხალხი შევკნებულნი არ იყო.

მღვდლები მუდამ ჩასჩინებდნენ ხალხს: მოთმინებითა თქვენითა მოიპოვეთ სული თქვენიო. მღვდლები არარსებული საიქიოთი აიმედებდნენ ხალხს, თვი-

თონ კისაქაოთი ზორბად ტკებობდნენ.

მეტის ატანა ხალხისათვის შეუძლებელი შეიქნა. ხალხი მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ ასე ცხოვრება შეუძლებელია.

მაშინდელი პოლიცია მსუნაგ ძაღლებივით დაეძებდა თავისუფლებისა და სოციალიზმისათვის მებრძოლ ხალხს.

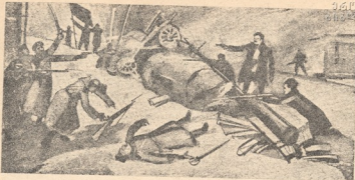
ხალხი აღსდგა, ხალხი აჯანყდა და გადაწყვიტა: «სიკვდილი ან გამარჯვება».

რევოლუციის აზვირთებული ტაღლები წალეკვას უქადდა დამყაყებულ წესწყობილებას. დაიწყო სამკვდრო - სასიცოცხლო ბრძოლა.

ეს იყო 1905 წელს, ე. ი. 25 წლის წინად.

დაიღვარა მშრომელი ხალხის აუარებელი სისხლი.

პირველად ბრძოლა დაიწყო რუსეთის დიდ სამრეწველო ქალაქში. განსაკუთრებულ აქტიობას იჩენდნენ პეტროგრადის მუშები (ლენინგრადს იმ დროს პეტროგრადს ეძახდნენ).

ბრძოლა ბარიკადებზე 1905 წ.

ამ ბრძოლამ გამოძახილი პო-
ვა მთელ რუსეთში.

გაფორცულ მუშათა რიცხვი
1905 წელს 4 მილიონს უდრიდა.

ქუჩებში აღიმართა ბარიკადე-
ბი ყოველდღე ხდებოდა შეტა-
კებანი, იღვრებოდა სისხლი.

ხალხმა მეფეს მიმართა იმ იმე-
დით, რომ მეფე მათ თხოვნას
შეიწყნარებდა.

ჯვრებით, ხატებით დაიძრა
ხალხი მეფის სასახლისაკენ წ-ნა
რიგებში დააყენეს ქალები და
ბავშვები - ეს იმიტომ, რომ ეგო-
ნათ ბავშვებსა და დედებს უფ-
რო დაინდობდნენ მეფის ჯალა-
თები. წარუდგინეს მეფეს თხოვ-
ნა. ამ თხოვნაში ეწერა:

„მეფეო! ჩვენ, პეტერბურგის
მუშები. მოვედით შენთან; ჩვენ
უბედური, შეურაცხყოფილი მუ-
შები ვართ, მიწასთან გასწორე-
ბულნი; მოგვეცი ის, ურომლი
სოდაც ჩვენ სიცოცხლე არ შე-
გვიძლია. დაწერე ის კვადელი,
რომელიც შენსა და შენს ხალხს
შორის აორის აღმართული“ და
სხვ. - თუ ეს არ მოხდა, ეწერა
იმ თხოვნაში, - ჩვენ მზადა ვართ
აქვე დავიხოცოთ, ჩვენ ორი

გზა დაგვრჩენია, - ან თავისუფ-
ლება და ბედნიერება, ან სიკ-
ვდილიო.

თხოვნით მისულ ხალხს მეფემ
პასუხი გასცა... აგრიალდა ქვე-
შეხები, ტყვიამფრქვევები. და-
დგა სისხლის მორვევი...

დაიხოცნენ ბავშვები, დედები,
ძმები, მოხუცებულები. ისმოდა
სასიკვდილოდ დაქრილი მუშე-
ბის გამოსათხოვარი კვხესა:
„გვიშველეთ, გვკლავენ“. მაგ-
რამ ვინ იყო მხსნელი ან მშვე-
ლელი!

დახოცილთა რიცხვი 2 ათასს
აღემატებოდა.

ამ საქმეს მეთაურობდა პრო-
ვოკატორი, ჯაშუში, მატყუარა
და მეფისაგან ოქროებით მო-
სყიდული მღვდელი გაბონი.

დაუჯერეს მუშებმა ამ მა-
ტყუარა ხუცესს; ის ეუბნებოდა
ხალხს: მეფე უსათუოდ შეამსუ-
ბუქებს თქვენს აუჩანელ მღვო-
მარეო ბასო. ის მუშებს არწმუ-
ნებდა; თვითონ მეფე მეტად
ღმობიერი კაცია და მუშების
დიდად მოყვარული, მაგრამ კა-
პიტალისტები და მისი მოხე-

დამსჯელი რაზმები 1905 წ.

ღეგები არ ასრულებენ მის სურვილს...

მაგრამ ამოდ არ ჩაუვლია ამოდენა სისხლს: ხალხმა ამ დღეს დაკარგა მეფისადმი რწმენა, მეფის იმედი. ის გამოფხიზლდა, შეიკვნო, რომ მხოლოდ ძალით, შეიარაღებული ბრძოლით შეიძლება მეფის მთავრობის დამხობა...

იანვრის დღეებში, რომელ აც

„სისხლიან კვირას“ უწოდებენ, სამუდამოდ ჩატეხა მეფესა და ხალხს შორის უკმეერთებელი ხიდი.

მართალია, 9 იანვრის ბრძოლა დამარცხდა, მაგრამ ის იყო გენერალური რევოლუცია დიდი ოქტომბრის რევოლუციის გამარჯვებისათვის, რასაც შედეგად მოჰყვა შვითმ'ყრობელობის ტახტის დაძვობა.

1905 წ. დახოცილებში ეძებენ თავიანთ ნათესალებს

დღეს სწავლა რომ წინ-წინ მიდის
ცხადია და კიდევ გვეყვება;

საითაც კი ვაბნედავ,—
ვევლებან კითხვა, ვვევლებან წერა.

შორს მიუარდნილ სოფელშიც კი
ავგუსტუსდა სწავლის კერა,
„სწავლა-ცოდნა“, ცოდნა-სწავლა“—
ვევლებამ ზირსე დაიკვრა.

ვევლებ სწავლას დაეწაფა,
სნეულთა და უძლურთ გარდა,
კონების და ჭკუის გახსნა
უძაღლესად ვაძისარდა.

დღეს უწიგნოდ ვეღარ ნახავთ
ენაბორძიკ სოლომხანას;
წელწახრილი აღარა მკის
ნამკლითა და ცელით უხანას.

ტრაქტორი და სხვა მანქანა
მისთვის დაუწუნარია,
მჭკებრე სმით ვაძისხის:
„ეს სულ სწავლის უნარია!“

დღეს ვინც სწავლას ჩამორჩება,—
უნდა იუოს უოვლად შტერი:
ამითი ხომ ვაძისარა
ხალხისა და თავის მტერი!

ამხანაგო! სადაც შესუდე,
ასე უთხარ ტოლ და სწორებს:
„ვინც ისწავლის, ის ადრევე
უვიცობას მოიმორებს“.

ზოი მღვიმელი

მ უ ნ რ ა ო ბ ა!

ნინო! სერგო! ძაღვა! დათო!
 ახ, რა კარგი თოვლი არი!
 გუნდაობა არ გინდათო? —
 უსახლდა ბავშვებს ძარი.

მხად ვართ უკვლად! როგორ არა!
 გუნდებიც კი დავაკეთოთ.
 ცინედ ვირჩევთ ამ გორასა,
 ჯა, ბიჭებო! მამ ვკეთოთ!

აბა, უკეთ ვინ ვის ესერის!
 სუ გავცდებით მხოლოდ ღობეს.
 სვენ სამხი ვართ, თქვენ კი
 ექვსნი,
 ისიც ვნახოთ, ვინ აჯობებს!

და განაღდა გუნდაობა,
 ბრძოლა იყო ქაღვიცხელი.
 ცინის დრომა ქანაობდა,
 თუმც უჭირა ნელის სელით!
 მაგრადა დგას თოვლის ცინე,
 მტრებს იგურებს შედგრად
 სერგო.
 თუმც ქვევიდან მღიერ მისცხეს,
 გამარჯვება სამ ბავუს ერგო.

მარიჯან

— რაც გინდა თქვით, მე კი შემოდგომა ძირვევინა წელიწადის დანარჩენ უკვლა დროს,— დაბეჯითებით განაცხადა გარსომ ცეცხლის ზირად დამსხდარ ამხანაგებში და რატომღაც თავი შედიღურად დაიჭირა.

ცეცხლის გუსგუსში ნანახავით ისმოდა გარსოს და მისი მეგობარი ოქტომბრულების ცოცხალი საუბარი.

— შემოდგომა? ვითომ რატომ?— თითქმის ერთხმად შევეითხენ გარსოს ამხანაგები და ერთმანეთს ეშმაკურად გაულიძეს.

— რატომ და... რა ვიცი, მე ზირადად ძალიან მოძწონს შემოდგომა... ისე მოძწონს, რომ არ ვიცი... მინდა როგორმე აწვერო კიდევ...

— გარსო! რა უფრო მოგწონს: შემოდგომა თუ ჩურჩხელები, ა? — დასცინეს გარსოს სოკიერთებმა და ბარბაქიანი შემოდგომა სელისგულივით გადმოუშალეს თვალწინ ერთმანეთს.

„ჭეინტი სიმინდი, ჭეინტი ნიკოზი, კკახი... მაჭარი... ჩურჩხელები...“

— ფელამუში? ფელამუში დაგავიწყდა, — ასსენებდა ერთი მეორეს და

თვითონვე განაგრძობდა: ლელეი... უურძენი... მოიცა, კიდევ... კიდევ რა, ბიჭებო?

საქართველოს
საბავშვო ლიტერატურის
სამეცნიერო ცენტრი

— ნაცარა ვაშლები, მსხალი... მანდარინი... არა, მართლაც რომ კარგია შეძოდვომა... მსუეე და ბარაქიანი...

— კალოსე ღამისთვეა!—იკონებდა გარსო ალტაცებით და, თავდაფიწვებული, ბუსარში მუკუსლებს უჩუჩურობდა.—სიძინდას ტუსა... გახსოვთ, წელს რომ კოლეგტივის კალოს ვარჩევდით... რამდენი სიძინდი გაჟქურხნეთ, გაჟქინდეთ, გახსოვთ, ბიძია გაბრო რომ ასეუებდა სიძინდს კალოსე... რა ტაროები დასრდილიყო ტრაქტორით მოხნულ მიწებსე... ფუნქს ვერც კი ვაცლიდით, ისე დიდი ტაროები დასრდილიყო...

— მაშ... რა კარგა იყო... მართლა, გარსო, გახსოვს, ნაქურხენაში რომ ვიკოტრიალეთ?!

— როგორ არ მახსოვს... გინდათ გაიძბოთ იძლაძინდელი ჩვენი ცელქობა და დროს გატარება...

— გვიამბე, გარსო, გვიამბე!

— რად გინდათ... თქვენც სომ იქ იუაჯით?!—შენიშნა ერთმა.

— არა... იქ ბეჯრი ჩვენგანი არ უოფილა... ვარდა ამისა, საინტერესოა მანინც ასეთი აშბის მოყოლა... სღაპრების მოყოლას სომ სჯობია, ა, ბიჭებო?

— მართალია!—დაემოწმენ ბიკენტის დანარჩენები, და გარსომ ფრთხილად ჩახსუულა.

—დაიწეე, გარსო!—არ ეშუებოდენ აშხანაკები.

—მოვარინი ღამე იყო...—დაიწეო ბოლოს გარსომ და ბიჭებს გადასეცა: უურს თუ მიკდებნო. — ღამე მოწმენდილი და მოკაშუაშუბული... კრიბლა ცაზე...

საქართველოს
საბავშვო

- ფოსა! — ჩაიფრებოდა განკეპი სოკოვანებმა.
- კრიბლა ცასე ვარსკვლავები ციმციმებდა...
- ნუთუ? — აიტყეს სიცილი ბიჭებმა და გარსოს გადახედეს.
- დამცათ... სელს ნუ მიძლით.
- აბა, სად კოლექტივში კალოზე დამისთვეის მოგანება და სად კრიბლა ცასე ვარსკვლავების ციმციმი? —
- კარგია, დამცათ! აღარ ვახსენებ ვარსკვლავებს, — გარსო გაწითლდა და თავი დამნაშავესავეთ ჩაღუნა...
- განაგრძე.
- ირგულივ ბნელოდა, — განაგრძობდა ისევ გარსო და თავს ძალას ატანდა სსენებული ისტორიული დამის მხატვრული აღწერისათვის.
- რაო? ბნელოდაო? — ასითხითდენ ისევ ოქტომბრელები და ერთმანეთს მუჯღუგუნნი წაჭკრეს, — აკი მთვარიანი დამე იყო, გვატუშებდი? — არ ისვენებდენ ცელქი ბიჭები და გარსოს აჯაფრებდენ.
- დამცათ, კაცო.
- თუ კიდევ არ იცრუებ, დაგაცდით... გარსო ჩაფიქრდა.
- იცით რა, ბიჭებო, — ჩაურია საუბარში ბიკენტი და ცეცხლით აფერადებულ სახესე სელი მიიფარა, ბუნარს ჰირი მოარიდა და ეშმაკურად განაგრძო: — მოდი, გარსომ ჰატარა მოთხრობა დაწეროს ჩვენი კოლექტივის ცხოვრებიდან...
- მოთხრობა...
- დაწეროს...

— დაწეროს, მაგრამ... ცოტა იცრუოს.. რას იტყვიან?

— დაწეროს, — დაუდასტურა ვეკლამ ერთხმად.

კარსო კვლავ ჩაფიქრდა... მოთხრობის დაწერა საზრუნავად.

ნად გაუხდა ამ წუთიდანვე

— კარგი, დაწერ და, თუ კარგი გამოდგა, „ოქტომბრულ“-ში გავაგზავნი დასაბეჭდად.

კარსო ისევ ფიქრებში გადაიკარგა, მოთხრობის დაწერის მოგონებებზე ოფლი დაასხა და სასაწარმოო კაბიფიქრა: „ვინ თუ არაფერი გამოვიდეს“.

სულამო მოახლოვდა.

კარსოს ამხანაგები თავის ოჯახებში წაუვიდ-წამოვიდნენ და მოთხრობის წერაზე დაჩქარებული კარსო საწერ ძატიდან მიუჯდა, ხელში ფანქარი აიღო, რამდენჯერმე ზირობა გამოივლო და ოფლში გაწეწულმა სტრიქონს სტრიქონები გადააბა:

„შემოდგომა იყო. კოლექტივის უნაზ რომ მოტყეს, ჩვენ, ოქტომბრელები, დამისთვავსე წაუკვდი კალთს განსაქურსნად... კალო გაქურსნეთ... სიმინდი სასიმინდეებში ჩაუარეთ... შემდეგ ფუჩხში ვიკოტრიბლეთ: მე, ბიკენტომ, ბონდომ, კირილამ, აფრანსიამ, თინიკომ, ცაცომ და... რა ვიცო, ჩვენ ძალიან ბევრნი ვიყავით, ვეკლა არ მახსოვს. მეორე დღეს ჩაღა მოჭრეს. ბიბია გაბრომ ჩვენც წაგვიყვანა ჩაღის საჭრელში... მოჭრილი ჩაღა ერთად მოვაგროვეთ... შემდეგ წვრილად დაფიქსეთ, ორმოცი ჩაუარეთ და დაფასილოსეთ... სილოისის კომპი რომ გადაუხურეთ და თავი რომ თისით გადაუჯვლისეთ, ბიბია გაბრომ სთქვა: როცა ზირველი თოვლი მოვა, კომპი მაშინ გავსსნათ და კოლექტივის საქონელი დასილოსებული საკვებით დავაზურთათ. ჩვენ, ოქტომბრელები, სინარულით ველოდებით ზირველი თოვლის მოსვლას. ბიბია გაბრო დანირობას შეგვისწრულებს და ჩვენც უნახავთ, როგორი გამოდგა ჩვენი დასილოსებული ჩაღა...“

ოქტომბრელი გარსო“.

(დასასრული შემდეგ ნომერში)

პანტელეიმონ ჩხიკვაძე.

ი ნ ს ც ე ნ ი რ ო ბ ა

(გადმოკეთებული)

პოქმენი:

მუშა	ნახშირი
გლეხი	ტრაქტორი
ხელმძღვანელი	ქიმი
პიონერი	ორთქლმავალი
ოქტომბრელები	ვაგონები
ელექტროფიკაცია	კულტურა
ფაბრიკა	ბინათმშენებლობა
ქარხანა	

დახურულ ფარდასთან ორი ბავში: მუშა და გლეხი.

პირველი

მეორე

უკვე დროა, არა, გენო,
რომ დავიწყოთ წარმოდგენა?

აბა გარდად
ასწით ფარდა!

ფარდა აიხადა, სცენაზე—ყველა მონაწილე: ელექტროფიკაცია (ლამფა), ქარხანა, ფაბრიკა, სათბობი მასალა (ნახშირი, შეშა, ნავთი), პური (ტრაქტორი), მატარებელი (ორთქლმავალი, ვაგონები), კულტურა (წიგნი, სკოლა), ბინათმშენებლობა (ახალი სახლი). ყოველ მონაწილეს სამუშაო ფეშტემალი აქვს. ფეშტემალზე—შესაფერი ნახატი.

მესამე

არა, ისტები, ერთად ყველა,
თქვენ გიჩვენებთ ხელდახელად:
საქმეები როგორ არი,
მშენებლობა მიღის რაჩიკ.

ვინ არ იცნობს „ხუთწილედ“ სიტყვად,
ზღმეტია ამის კითხვა.
ყოფი უგდეთ ახლა, აბა:
ხუთწილედისას გეტყვით აზვას.

წინ წამოდგებიან: ხელმძღვანელი, პიონერი, ოქტომბრელები (დანარჩენები უკან იხევენ), მწყობრად მიაბიჯებენ და მღერიან:

ციპციმე! ვარსკვლავი წითელი,
დროშა კი ფრიალებს, ფრიალებს.
ვშრომობთ და ვაშენებ, ვაშენებთ
ხალისით, ხმაურით, გრიალით!

კომბაინ-ქარხნების ბადე, ჰა,
მოედო სოფლებს და ქალაქებს;
ხუთწილედსა ოთხწილედში, ცხადია,
აფაგებთ, აფაგებთ, აფაგებთ!

ხელმძღვანელი

ხუთწლედ ს ბოლოში, გეკმის მიხედვით, 42 ახალი ელსედგურობა

ელექტროფიკაცია (გამოირბენს)

გამტარიდან

გამტარით

ჩქერი ჩიღის ჩქარ ჩქარი.
მალე ჩაოთეი ქარხნებს ჩქერი—
განათოს ყველაფერი.
ააბრუნოს მსწრაფელ მანქანა,
ვაგონები გაქანოს!
სკუბ და სკუბ, სკუბ და სკუბ:
გა ტარიდან გამტარიით —
საბუშაო ელოდგბა,
ჩქერიც მიქრის ჩქარ ჩქარი!

ფაბრიკა (მოირბენს)

მოტორიდან შუქი, ძალა...
ძალამ კედლებს დაუარა
და ბორბლები ატრიალდა
ჩქარა-ჩქარა!

ელექტროფიკაცია

ყველას შველის ჩქერი,
მთელ კავშირში ჰერი!
სკუბ და სკუბ...

ფაბრიკა

საჭედად. საძერწად.
ვინ მოსთვლის, რათ არა,
ჩქერი მისრი.ლებს
დაზღულ გამტარით:
კაკ-კუკ .. კინ კან ..

ელექტროფიკაცია

ჩქერი... ჩქერი ყველგან!

ფაბრიკა

თანაშემწე ჩქერი
ატრიალებს უროს.
ტანსაცმელსა ჰქერავს,
რომ თქვენ გემსახუროსთ.

ხელმძღვანელი

ელჩქერა დღი ძალა შესწევს.
ვით ერთგულმა თანაშემწემ,

ან ქარხანას მისცა ხარო
მისი მეგობარი არი.

ქარხანა (წინ წამოიწევეს)

ტრაბ-ტაბ... ტრაბ-ტოხ, ტრიმ ტრამ.
გავაკეთებთ ტრაქტორს,
და ბევრ რამეს.
ალი დროშისფერი
მალლა ავარდა,
თანაშემწე ჩქერი
გარბის მარდადა!

ხელმძღვანელი

ხუთწლედში 16 მლიარდი მანე-
თის ფაბრიკა-ქარხნები აიგება და გა-
ხდება ს მჯერ მეტი, ვიდრე ახლა
არის.

ქარხანა და ფაბრიკა (ერთად)

ჩვენ გვიდა სათბობი...
მახუთი... ნ.ხშირი...

ნახშირი (უახლოვდება)

რა იყო, რას ყერიით?

ქარხ. და ფაბრიკა (ყვირიან)

სათბობი, სათბობი
ჩქარა, ჩქარა!..

ნახშირი
 აქა ვარ, აქა ვარ,
 ნუ სწუხართ, კმარა.
 აიღეთ ნიჩაბი,
 მიირთვიეთ, გეთაყვა,
 ევ არაფერიმ,
 ნახშირი ბევრია!

ხელმძღვანელი
 ხუთწლიდის პოლოს წელიწადში
 სამნახევარჯერ უფრო მეტ ნახშირს და-
 ვამზადებთ, ვიდრე ახლა.

ტრაქტორი (უახლოვდება)
 არ გვინდა სოფელი ძველი!
 კარგი მოვლა მიწის
 კოლექტივმა იცის.
 ძირს ხარები,
 გაუმარჯოს ტრაქტორს!
 ტრაბ-ტობ!

პურს მოვიყვანთ იმდენს,
 გვეოსთ წლიდან წლამდე!

ხელმძღვანელი

პირველი ხუთწლიდის განმავლო-
 ბაში მოსავალი ორჯერ გადიდდება.
 800 ათასი ტრაქტორი დამუშავებს
 საბჭოთა ყანებს.

ორთქლმავალი და ვაგონები (შემო-
 გორდებიან)

ჩუქუ — ჩუქუ...

დაგა — დაგა...

უ... უ... უ!..

გაღიარა სულ ხიდები,
 მთები,

ველი...

მიკოცავს მატარებელი
 გრძელი, გრძელი...
 მიქრის, მიქრის ორთქლმავალი,
 მიაქნებს ხალხს...

ტარარაბ — რაბ-რაბ,
 ტარარაბ — რაბ!

სწრაფადა

ტა — ტა — ტა...

მარდადა

ტა — ტა — ტა...

გზა და წყალი გაღიარა,
 მიქრის,

მიქრის ჩქარა-ჩქარა!

ფახიფუხობს ორთქლმავალი,
 ახვევია ირგვლივ კვამლი,
 ვაგონებმაც მისცეს მხარი:
 — დავწვევით, ესეც არი!..

მიქრის, მიქრის ვაგონები,
 შიქანებს ხალხს:
 ტარარაბ—რაბ-რაბ,
 ტარარაბ—რაბ!
 ჩუქუ—ჩუქუ...

დაგა—დაგა...

უ... უ... უ!..

ხელმძღვანელი

ხუთწლედის განმავლობაში რკინის გზას ბევრ შტოს მოუშატებენ, ახალი ორთქლმავლები, ახალი ვაგონები გადახიდ-გადმოზიდავენ ჩვენს მანქანებს და საქონელს.

ქიმია (წინ წამოღება)

ვაიხედეთ მარჯვნივ, მარცხნივ—
 მშენებლობას ელის მარცხი:
 მოუყრიათ მდიდრებს თავი,
 განუზრახავთ საქმე ავი,
 ღრიალებენ, როგორც ლომი, —
 უნდათ ოპი.

მაგრამ მცველად წითელ ჯარს
 მე ვუღდვივარ მხარდამხარ!

ხელმძღვანელი

ამ ხუთწლედის განმავლობაში ვაძლიერებთ ჩვენი ქვეყნის სოფლებს. ჩვენი კავშირი მიუღწევადი გახდება მტრებისათვის.

კულტურა (მოახლოვდება)
 ჩვენს მტერს მხოლოდ მაშინ დაატყდება. რისხვია,
 თუ კავშირში ყველამ იცის წერა-კითხვა.

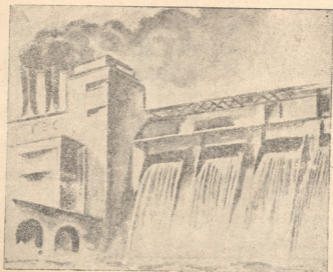
ხელმძღვანელი

ხუთწლედის განმავლობაში წერა-კითხვის მკოდნე ორჯერ მეტი იქნება, ვიდრე ახლა, და თითო მოქალაქეზე ოთხი წიგნი მოვა.

კულტურა

ძირს სამიკიტნო და საცდარი (მათი საქმე წახდა),
 სკოლების ქაელს გავშლით,
 დაეფარავთ მთელ კავშირს!

ბინათმშენებლობა (უერთდება დანარჩენებს)
 ქალაქში უკი ახალ სახლებს

წამოეჭიმათ, გეტყვით ახლავ,
სართულს სართულს დაეაშენებთ
მაღლა,

მაღლა, მაღლა, მაღლა!

ხელმძღვანელი

ხუთწლიანი გეგმის მიხედვით სა-
ცხოვრებელი ფართობი 50 მილიონი
კვადრატული მეტრით გადიდდება.

ხმები ხალხში

- ეს კიდევ რაა...
- როცა გაფართოვდება მრეწვე-
ლობა,
- როცა აშენდება ახალი ქარხნები,
- ფაბრიკები,
- ელსადგურები,
- როცა კოლმეურნეობა გა-
იზრდება,
- საჭირო იქნება ბევრი მუშა,
- ბევრი სპეციალისტი ..
- დაგვიჭირდება აგრონომები,
- ინჟინრები,
- ტექნიკოსები,
- მასწავლებლები,
- ექიმები...

ხელმძღვანელი

ამისათვის -

სწავლას ხილო!

პიონერები და ოქტომბრელები

მშენებლობა გველის,

გველის, —

სწავლას ხილო! ..

(მოქმედ პირთა ჯგუფი გაშლის პლაკა-
ტებს ლენინის სიტყვებით; ისინი

მწყობრად მიაბიჯებენ და მღერიან):

— თქვენ, ბავშვებო, თქვენ, ახალ-
გაზრდებ, უნდა იქნეთ მუშებიც,
გლეხებიც, ინჟინრებიც, აგრონომე-
ბიც, ექიმებიც, მხატვრებიც.

— თქვენ ახალი. უკეთესი ქვითა-
ნა უნდა ააშენოთ, ამისათვის კი ბევ-
რი, ბევრი უნდა აიღოს საჭირო...

ყველა (მწყობრად მიაბიჯებენ და
მღერიან)

ფეხმეწყობით

წინ და წინ, —

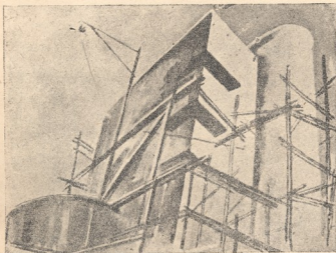
საქმე ბევრია,

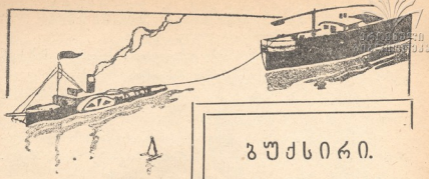
მაგრამ დიდძლევთ კოლექტივით —
არაფერია!

(მარში, საყვირები, დოლის ხმა)

ფ ა რ დ ა

მარია

ჯერ კიდევ ბნელოდა. ქარხნის საუვირიც არ ახმაურებულყო. მიტროფანე სრულ ექვს საათზე ფეხზე იდგა და წასასულებლად ეზადებოდა. მიტროფანე ფოთის ნავსადგურის მუშა იყო.

მთლად გათეთრებული მოხუცი ჯერ კიდევ ცოცხალი თვალებით იუერებოდა. ვინ იცის, რამდენი ხანია ის ნავსადგურში მუშაობს!

უკანასკნელ წლებში ის მუდამ დამკვრელ ბრიგადაში იღებს მონაწილეობას და სამკაგალითო მუშადაც ითვლება.

— მიტროფანე, შენ ახლა პროდის კპირობა დაიმსახურე. დროა კიდევ დაისვენო, მაკდენს რად ეწვალეები?

უბნებოდენ ახალგაზრდა მუშები, როცა მიტროფანეს დაღლილობით ოფლი წურწურით ჩაქოსდიოდა.

— ვითომ რაო, განა თქვენსე ნაკლებად ვმუშაობ? ძალ-ღონე ჯერ კიდევ შემწეეს... საქმე თუ წავახდინო, მაშინ მითხარით. მკლავი ჯერ ძლიერია და მუხლი კი მკლისა მაქვს... უშრომოდ სიცოცხლე მომესწრაფება, — უნასუსებდა მიტროფანე და საქმეს უფრო ხალისიანად განაგრძობდა.

თან ტკბილი ღიღინი იცოდა მიტროფანემ. ახალგაზრდებს უუვარდათ, ის მათთვის საუკეთესო მაგალითი იყო და დიდი წახალისე ელიც.

მიტროფანეს ცხრა წლის შვილიშვილი ჭეჯადა.

თავისუფალ დროს სულ ზაპას დაჭეკებოდა, მესღვაურთა ცხოვრება და სღვაც ძლიერ უუვარდა.

ერთ დღეს ჰანა და შვილიძეობილი სათევსაოდ წაუდგნენ, მათი
ნაგი თავისუფლად მისცურავდა ღურჯ სღვასე.

მისი ამოხვლისას ჰანა კეპი დასაჟლეოთით გამოანდა. მას უკან
უფრო დიდი, ხუთჯერ დიდი ბარჯა მისდგუდა.

— უფრო, ჰანა, ორი კეპი ერთად კადამხული მოდის, რო-
გორც ორთქლმავალი და ჟაგონები...

— ჰო, შვილო, მაგას ბუქსირი ჰქვანს. ეგ ჰატარა კეპი ძლი-
ერიან და მაგ უსარმახარ მეორე ბარჯას, როგორც კუდს, მსუბუ-
ქად დაათრევს, საითაც უნდა, თავს იქით უგრავს.

ბავშმა თვალსე სელი ჩამოიფარა, ცოტა ხნით მიამტერდა და
შემდეგ კახარებით წამოიფვირა:

— ჰანა, იცი, რა კითხრა? ჩვენ სკოლაში ასლა რგოლებად
ვიუოფით მოწაფუები. ეველა ჩამორხენილს საუკეთესო მოწაფუები
სელმძვანელობენ. ისინი სწორედ აი ეგრე ეველას ეწვეიან, წინ
სწვეენ და სკოლის სექმეს ასე ასწორებენ... აბა ნუ გაკვიკონებენ,
ბიჭები არიან და ისარმაცებენ...

— ჰო, შვილო, ჰო, აბა მამ თქვენც ბუქსირები ეოფილხართ,
ბუქსირები ასლა ეველგან საჭიროა და კიდევ არსებობენ, თორემ,
ვინ იცის, საქმე რარეგ შეფერხებულიო.

— ჰანა, მამ შენც ბუქსირი იქნები, შენც აკი დამკვრელ ბრი-
კადაში ხარ!

ამ ლანარაკში ბუქსირი მოუხსლოუდათ.

ჰატარა ბიჭი აღტაცებით შესცქეროდა. ბუქსირი მძლავრად არ-
ღვეუდა ტაღლებს, ირგულივ თეთრ ქაფს აუენებდა და ბარჯას მსუ-
ბუქად მოათრევდა.

— რა კარგია, რა კარგი, როცა ღონიერი უღონოს წინ
ეწევა...

აი, ეველა საქმეში ასე უნდა ხდებოდეს... მამინ ჩამორხენილი
აღარაფრინ არ იქნება, — ფიქრობდა ბავში და ბუქსირს დიდხანს თვალს
აუოლებდა.

მილიციონერი ივანე, ანუ, როგორც განყოფილებაში ეძახდნენ, „ძია ვანო“, საღარაჯოზე დანიშნეს. ძია ვანომ დაათვალიერა თავისი რევოლვერი, ჩაღვა ბუდეში და გავიდა ტალანში.

ტალანში გამწკრივებულიყვნენ მილიციონერები და ელოდნენ საღარაჯოებზე დანიშნვას. ვანის კარიდან გამოვიდა უფროსი, ჩამოუარა ყველას, შეკითხვები მისცა წესრიგის შესახებ და განკარგულება გასცა წასულიყვნენ საღარაჯოებზე.

ძია ვანო მრვიდა თავის საღარაჯო ადგილას, გაათავისუფლა მორიგე მილიციონერი და შეუდგა თავისი მოვალეობის შესრულებას.

ავტობუსები, ავტომობილები და მოტოციკლები ღრიალითა და ხმაურით მიქროდნენ წინ და უკან და ძია ვანოს ყოველი მხრიდან აყრიდნენ თოვლის წვრილ ფიფქებს.

იდგა ძია ვანო და ყოველ წუთს უნდა აეწია ხელი ან კვერთხი, რომ შეეჩერებინა ზოგი ავტომობილი და ზოგიც გაეშვა.

— ამხანაგო მილიციონერო, სად არის აქ ნინოშვილის ქუჩა? — ჰკითხა ძია ვანოს ერთმა ქალმა.

— ახლავე, მოქალაქევე, ამ წუთას მოგახსენებთ.

ძია ვანომ ამოიღო ტყავის ჩანთიდან წიგნი, ამოიკითხა შიგ და აუხსნა ქალს, საითაც უნდა წასულიყო.

სამუშაო ბევრი ჰქონდა, მაგრამ ყველაზე უფრო უჭირვებდა საქმეს ძია ვანოს ბავშვების დევნა, რომლებიც ტრამვაის ახტებოდნენ.

აი ახლაც, ტრამვაის ვაგონს სამი ბავში დაუჯდა უკან და ხელ ხელჩაკიდებულებმა ჩაუქოლოდეს თვალწინ. ძია ვანომ დაუსტვრნა. ტრამვაი გაჩერდა. ბავშვებმა მოკურცხლეს, მაგრამ ერთი მაინც ჩაუვარდა ხელში.

— აი, შე საძაგელო, შენა! გაჩერდი, ნუ მირბიხარ, კი არ შეგკამა. აბა რას ჰგავს შენი საქციელი, მოგბეზრდა თავი თურა? ჩაუვარდები ტრამვაის ქვეშ და მეოე?

— გამიშვი, ძია, მეტს აღარ ვიზამ, — ასლუკუნდა ბიჭი.

— აბა გასწი, გაიქეცი, აღარ დაგინახოს ჩემმა თვალებმა.

— პირდაპირ აღარ ვიცი, რა ვუყო ამ ბავშვებს, — შესჩივლა ძია ვანომ მეფხოვეს, — ტრამვაიზე შეხტომის გამო ყოველდღე გვიხდება დასახიჩრებული ბავშვების ვაგზავენა საავადმყოფოში „სასწრაფოდახმარებ სავტოთი, ამ დროს მიმავალ ტრამვაის ვილაც კაცი შეატა ძია ვანომ დაუსტვინა. ტრამვაი გაჩერდა.

ჩამობძანდით, მოქალაქევ, — მიმართა მას ძია ვანომ. კაცი ჩაზოვიდა. ძია ვანომ ამოიღო ქვითარის წიგნაკი და შეუდგა ქვითარის წერას ჯარიმის გადასახვევინებლად, თანაც უსაყვიდურებდა:

სირცხვილია, მოქალაქევ! ფეხი რომ დაგცდენოდათ და ტრამვაის ქვეშ ჩავარდნილიყავით ..

ძია ვანომ ვერც კი მოასწრო სიტყვების დათავება, რომ შესახვევიდან ავ-

ტომობილი გამოვიდა, შიგ მილიციონერები ისხონენ.

— ჩქარა, ჩქარა წამოდი ჩვენთან, დაუძახეს იმათ ძია ვანოს.

ძია ვანო სწრაფად ჩახტა ავტომობილში.

— ამხანაგო მალაქია, — დაუძახა მან მეფხოვეს სანამ მოვიდოდე, ჩემ მაგიერ გაჩერდი სადარაჯოზე.

გზაში ძია ვანომ გაიგო, რომ შემნახველი სალაროდან ტელეფონით შეატყობინეს მილიციაში რაღაც საშიში მდგომარეობის შესახებ.

— უთუოდ რაღაც ცუდი ამბავია იქ. — ამოხბდენ მილიციონერები.

— გაჩერდი! მოვედით!

მილიციონერები გადმოხტენ, იშიზვლეს რევოლვერები და გასწიეს

ძია ვანომ ყველას გაუსწრო, მივარდა შემნახველი სალაროს კარს, მიაწვა მხრით და შევარდა შიგნით

ვიდაც კაცმა მოუღერა მას ნაგანი, მაგრამ ძია ვანომ, რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, აპკრა ხელი. ნაგანი გავარდა და ხმაურით დავარდა იატაკზე კოტახნის შემდეგ, მილიციონერებმა გამოიყვანეს შემნახველი სალაროდან სამი კაცი; მლიციონერებს ნაგანის რევილვერი ეჭირათ და ისე მოჰყვებოდნენ დაკერილებს.

ძია ვ.ნო ისევ თავის საღარაჯოზეა. ისევ მიქრის ავტობუსები, ავტომობილები და მოტოციკლები და აყრის მას ყოველ მხრიდან წვრილ დაფხვილ თოვლის ფიფქებს მანქანების ღრიანცელსა და ხმაურში ძია ვანო მოუთხრობს თავის მეგობარ მეფხოვეს ბანდიტების შესახებ:

ხედავ, რა ეშმაკები არიან. შესულან შემნახველ სალარო-

ში, ვითომ ფულის შესატანად. ერთმა ამ ღროს თურმე ფანჯარაზე ქალაღლი მიაკრა წარწერით: „სალარო დაკეტილია“.

ხალხი სალაროდან გამოდის და შიგნით კი არაეინ შედის, იმიტომ რომ კითხულობენ წარწერას და უკანვე მიდიან. როდესაც შენობა დაიკალა, დაიყვირეს: „ასწიეთ ხელები“, და გაჰკრეს ხელი და ჩაიჯრბეს ჩერვონცები, ის კი ველარ შეამჩნიეს, რომ მოღარემ შეატყობინა მილიციას. ჩავარდნენ ყმაწვილები...

— ამხანაგო მლიციონერო, როგორ უნდა დავეურეკო მლიციის მე 12 განყოფილებას, — აღარ დაათავებინა ამბავი და ჰკითხა მას გამვლელმა კაცმა.

— დაურეკეთ განყოფილების ნომერზე; თუ მეთაფა, სთხოვეთ „მეთე მილიცია“. თქვენ მე-12

გნებავთ, — დაურეკეთ ცენტრს
და სთხოვეთ მე-12 მილიცია.

ცოტა ხნის შემდეგ ძია ვანომ
მკვხოვესთან ერთად ორი
მთვრალი კაცი წაიყვანა განყოფილებაში.
მთვრალები ყვიროდნენ,
შფოთავდნენ და არღვევდნენ
ქუჩის მყუდროებას.

განყოფილებაში ხმაურობა იყო,
წამდაუწუმ მოჰყავდათ მთვრალები,
მონახუბრები, წესრიგის
დამრღვევნი. რეკდნენ ტელეფონით.
ხმაჩხლენილი მორიგე ერთსა და
იმავე დროს ახერხებდა ტელეფონში
პასუხის მიცემას და წესრიგის დაცვას
განყოფილებაში.

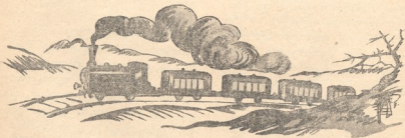
— ოჰო, ძია ვანო! ამბობენ,
შენ დღეს დიდი გმირი გახდი!
გიჩენია! — შესძახეს მილიციონერებმა,
როდესაც ძია ვანო დაინახეს.

— გმირი კი არა, — გააქნია ძია
ვანომ ხელი.

მან ჩააბარა მთვრალები განყოფილებაში
და ისევ გასწია თავის სადარაჯოზე.

შეასრულა ძია ვანომ თავისი ექვსი
საათის სადარაჯოზე დგომა, შემდეგი
მორიგეობა მეორე მილიციონერს
გადასცა და წავიდა განყოფილებაში
იმ დღეს მომხდარი ამბების შესახებ
პატაკის ჩასაბარებლად. 6.

პატარა ციხის მაგიდასთან

პატარა ციხის მაგიდასთან და წერილს წერს. ეს წერილი
საბავშვო ჟურნალში უნდა გაგზავნოს.
ფანქარს ატრიალებს თითოეულში,
ციხის და ასოებისმაგვრად
რალაც უცნაური ხაზები გამოუღის.

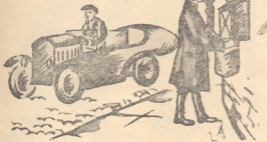
აი, უკვე დაწერა წერილი, კონვერტში
ჩასდო და მარკაც დააკრა. ამ წერილს
ფოსტის ყუთ-

ში ჩააგდებს და ისევ შინ დაბრუნდება
დამშვიდებული: მან იცის, რომ წერილს
შექველად მიიღებს საბავშვო ჟურნალის
რედაქცია.

მაგრამ განა მხოლოდ ციხის მაგიდასთან
წერს წერილს? არა, ბევრი, ძალიან ბევრი
აღამიანი წერს წერილებს ტფილისში
ყოველდღე მოდის და ტფილისიდან მი-

დის რამდენიმე ათიათასი წერილი, ამანათი და ჟურნალ-გაზეთი.

წერილებზე მარკებია დაკრული. ამ მარკებს ბეჭედი უნდა დაჰკრან და იქ გაგზავნონ, სადაც საჭიროა. რა

იცინა ფოსტაში, თუ სად უნდა გაიგზავნოს წერილი? იქ დახედვენ მისამართს: „ქუთაისი, ლენინის ქუჩა, № 2. რეზო კალაძეს“. აჰა, მაშ ქუთაისში უნდა წავიდეს წერილი!

მიქრას მატარებელი ცილას ქალაქიდან, მიაქვს საფოსტო ვაგონი, ამ ვაგონში კი სხედან

აღმზიანები, რომლებსაც წერილებიანი ბეჭედი ტომისკა ზოგი ტომისკა გორში უნდა დატოვონ, ზოგი — მცხეთაში, ზოგი ტფილისში, ზოგი კი — განჯაში, ბაქოში, მოსკოვში...

ტფილისის მთავარ ფოსტაში ფუსფუსია. იქ ბევრი მოსამსახურეა. სადგურიდან მოდის და მოდის ფოსტა — წერილები, ამანათები, ჟურნალები, გაზეთები. ქალაქში ბევრ ადგილას

არის საფოსტო განყოფილება. იქაც ფუსფუსია, იღებენ გასაგზავნ წერილებს, იძლევიან მოსულ წერილებს, ამანათებს, იღებენ გასაგზავნ ფულს, იძლევიან გამოგზავნილ ფულს — ერთი წუთის მოსვენებაც არ აქვთ.

ქალაქში სხვადასხვა ადგილას

არის საფოსტო ყუთები მოქალაქეები ამ ყუთებში ჩააგდებენ ხოლმე წერილებს. ცილამაც ასეთ ყუთში ჩააგდო წერილი. დღეში რამდენჯერმე ჩამოივლიან ფოსტის მოსამსახურეები, აპოიდებენ ყუთებიდან წერილებს და წაიღებენ ფოსტაში, რომ გაგზავნონ მატალებლით, აეროპლანით.

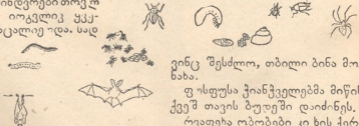

ცილას სახლში დილას ჩაას შეექცევიან უცბად ვლაცამ დააკაუნა. ეს ფოსტალიონია, მან მოიტანა ჟურნალი „ოქტობრელი“, ცილას რომ გამოუწერა მამამ ეს ჟურნალი რედაქციიდან ფოსტაში წაიღეს, ფოსტიდან სადგურში; მატარებელმა მოიტანა ქუთაისის სადგურში, იქიდან ქუთაისის ფოსტაში წაიღეს, ფოსტიდან კი ცილას ბინაზე მიიტანეს.

ძალიან გაუკვირდებოდა ადამიანს, ფოსტა რომ არ იყოს. გახარებული ცილა ათვლიერებდა ჟურნალს და ფიქრობდა: — მართლა კარგია ფოსტა, მე ჟურნალი მომიტანა და ჩემი წერილი ტფილისში წაიღო... შ. თ.

გამთრის ძილი.

ხეები და მიხდვრები თოვლმა დაფარა იოგელიკ უკვლავური დაცალიე რდა. სად

ვინც შესძლო, თბილი ბინა მონახა. ფსფუსა კიანკველებმა მიწის ქვეშ თავის ბუდეში დაიძინეს. რვაფეხა ობობები კი ხის ქერქის ან ხავსის ქვეშ შეძვრნენ. ხოქოები დამპალი ხეების ნაპ.

არინ ბუზები და პეპლები? სად არინ ობობები და ქიკინები?

რალებში და-
იმაღენ ბევრ-
მა ცოცხალმა
არსებამ მო-
იყარა თავი
მიწის ქვეშ:
მრავალ ფეხე-

ბი.ლოკოკინები, ქუპრები ყვე-
ლა იქ დაბინავდა.

მაგრამ ქნას იჰან, ვისაც თბი-
ლი ბინა არა აქვს?

შეხეთ, ხედავთ, ლობის ნაპ-
რალში რაღაცა ნაცრისფერი
მიყუყულა. ეს პეპელის მურია.

გაქრენ მწერები, და მათთან
ერთად გაქრა საქმელი იმათ-
თვის, ვინც მწერებით იკვებება.

აგერ, სხვენში პარკივით და-
კიდებული რაღაცა ოჩანს. ეს
ლამურაა. თ. ვდაყირა დაკ. დე-
ბულა. ზამთრის გატარებას ასე
აპირებს. მაჩვი კი ღრმად შე-
მძვრალა თბილ და რბილ სო-
როში და სძინავს. გაზაფხულა-
მდე აღარ გამოიღვიძებს.

დათუნისაც ტკბილად სძი-
ნავს თავის ბუნაგში. მთელი
შემოდგომა ქამაში გაატარა ტყე
ფეხქვეშ ჰქონდა ამოდებული. იქ
პანტასა და მაქალოს ძიადლებო-
და, იქ რკოს, იქ წიფელს გა-
სუქდა, ძალიან გასუქდა, საქმე-
ლიც შეჭოვლია. უკვე ძილის
დროა დაბურულ, უღრან ტყე-
ში ერთი დიდი ნაძვის ხე ძი-
რიან-ფსვიანად ამოგლიჯა. მის
ორმოშ მოიკალათა და მოსვე-
ნებას მიეცა. ზამთარმა თოვლი
გადააფარა ზევიდან, და დათუ-
ნიამ გული დაიარხენა, აღარაფ-
რისა ეშინია. სიცივე მას ვერა-

ფერს დაკლებს, რადგანაც თბი-
ლი ქურქი აქვს, ქუოქის ქვეშ
კი იმოდენა ქონია, რომ ვერავი-
თარი სიცივე შიგ ვერ შეატანს.
მთელი ოთხი თვე უძრავად
იძინებს, თუ მონადირეებმა ან
ძაღლებმა არ დაუფრთხეს ძილი.

ეს რაღაა? ეს ვინ დაბინავე-
ბულა ბუჩქის ძირას გამხმარი
ფოთლების გროვაში? სწორედ
გორგალსა ჰგავს. ალბათ მიხვ-
დით - ეს ეკლიანი ზღარბია. ფა-
ფუკი თოვლი გადაეფარა ზევი-
დან, ის კი ისე არხეინად წევს,
არ ინძრევა. მას არაშინებს სიცი-
ვე და ყინვა, არც ზამთრის ცი-
ვი ქარის ზუზუნნი და ღრიალი.
მკვდარივით წევს.

რა სიჩუმეა ირგვლივ ტყეში!
რა მიყრუებულია ყველაფე-
რი!

გაშეშებული დგას ხეები,
თოვლის ქვეშ მოჰყვენ პაწაწა
თესლები. იმათაც დაიძინეს.
იძინებენ იქამდე, სანამ მხურვა-
ლე მზე არ დაადნობს თოვლსა
და ყინულს, სანამ დედამიწა არ
გათბება.

მ რ ი

1919 წლის 15 იანვარს ბერლინის ქუჩებზე გერმანიის მენშევიკებმა მხეცურად მოკლეს გერმანიის პროლეტარიატის ბელადები — კარლ ლიბკნეხტი და როზა ლიუქსემბურგი.

ჩვენ უნდა ვსწავლობდეთ მათგან ბევრ რაიმეს, ჩვენ უნდა ვცხოვრობდეთ და ვმუშაობდეთ ისე, როგორც ისინი.

ჩვენ ქვემოთ მოგვყავს ნაწყვეტები კარლ ლიბკნეხტის და ლიუქსემბურგის წერილებიდან, საიდანაც გარკვეულად ჩანს, რომ დიდი რევოლუციონერი ყოველთვის და ყველგან პროლეტარული რევოლუციისათვის იღვწის — მეცნიერის კაბინეტში, ბარაკადებზე, ციხეში თუ ოჯახში.

ძვირფასო ამხანაგებო, მივბაძოთ მათ.

ლიუქსემბურგის წერილი ციხიდან კარლ ლიბკნეხტის ცოლისადმი.

„მე რას ვკითხულობ? უმთავრესად ბუნებისმეტყველებიდან. გუშინ წავიკითხე აგრეთვე მგალობელი ფრინველების გერმანიაში მოსპობის მიზეზების შესახებ. ამის მიზეზია მანრის ეროვნული მეტყუობა, მებაღეობა და მიწათმოქმედება, რომელნიც ნელ-ნელა სპობენ ფრინველების საზრდოობისა და ბუდობისათვის საჭირო ყველა ბუნებრივ პირობას.

თქვენ იცით, რომ მე მაინც ვიმედოვნებ — მოვკვდე სადარაჯოზე: ქუჩის ბრძოლაში, ან საკატორლო ციხეში.

1917 წ. 2 მაისი.

თქვენი როზა“.

შვირი.

კ. ლიბკნეხტის წერილი
შვილებისადმი.

„ძვირფასო ბოზ და ჩემო ბავშებო, ჰელმიხელ და ვერიკო. კიდევ გიმეორებთ: იყავით გამგონე, ბეჯითნი და გაბედულად გაკაფეთ თქვენი ცხოვრების გზა, არ გადაუხვიოთ გზას. ყოველთვის წინ-სწორი გზით, როგორც გინდა იყოს ის—მსუბუქი თუ მძიმე.

იფიქრეთ იმაზე, თუ რა საშინელ დროს განვიცდით. საჭიროა საკუთარი თავი ხელში გვეჭიროს. მე არ შემძლია თქვენზე ვიფიქრო. ძალზე მინდა უზრუნველვეყო თქვენი ცხოვრება: გაგზადოთ ძლიერნი, თქვენი ცხოვრება მოხდენილი გაეხადო.

უხეში ძალა ხელახლა მაშორებს ოჯახს. თავის მიმართ ადამიანი მკაცრი უნდა იყოს, მომთხოვნი, თორემ ის წუმპეში გადაეშვება. მუშაობა და მუშაობა! მხოლოდ ის აქცევს ადამიანს თავისუფლად და კმაყოფილებას აგრძნობინებს. მაგრამ მუშაობა საფუძვლიანი უნდა, არ უნდა იფორხილო ცხოვრების ზედაპირზე, უნდა იყო მაგალითის მიმცემი, ბეჯითი სკოლაში და მუდამ იღებდეს მაგალითს იმ ადამიანებისაგან, რომელნიც ყველაზე უფრო მუშაობდნენ კაცობრიობის სასარგებლოდ.

თვითკმაყოფილება და თავის თავზე დიდი წარმოდგენა უბედურებაა: ისინი გვაქცევენ ჩვენ სულელებად. არ დაივიწყოთ ეს... ვისაც უნდა სჯეროდეს თავისი თავის, უნდა მუშაობდეს შეძლებისდაგვარად, იყოს საქმიანი ადამიანი, მიისწრაფოდეს ყოველივე მაღლისა და კეთილისადმი.

თქვენი მამა“.

კ. მელაძე.

თქვენ თვითონ გააკეთეთ.

როგორ უნდა გააკეთოთ ჭურჭლის ხარეცხი ფუნჯი და ჯაგრანა.

ფუნჯი

ზასაღად უნდა ავიღოთ ხრალი („მოჩალკა“), მახვილი კანაფი და ხის ჯოხი. ფუნჯის გაკეთებისთვის საჭიროა აგრეთვე მაკრატელი და მჭრელი დანა.

სურ. 1.

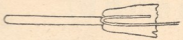
სურ. 2.

დანით რგვალ ჯოხს გაეთლით, რომელსაც სიგრძე 20-25 სანტიმეტრი უნდა ჰქონდეს და სისქე $1\frac{1}{2}$ სანტ. ბოლოზე ჯოხს ირგვლივ დანით ორ ჭრილს შემოვუვლებთ. ერთი ჭრილი

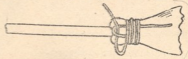
სურ. 3.

მეორეს 1 სანტიმეტრით უნდა შორდებოდეს პირველი ჭრილი ჯოხის ბოლოს ერთი სანტიმეტრით უნდა დაშორდეს (ნახ. 1). ავიღებთ და ამ ჭრილებს ცლი მხრიდან ჩავაჭრით ისე, რომ

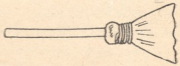
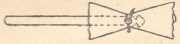
სურ. 4.

ჯოხს ორი ქდე შემოვვლებთ ბოლოში (ნახ. 2). შეაღებთ ავიღებთ ხრალის კონას, სიგრძით

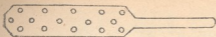
სურ. 5.

16 სანტ. და სისქით $1\frac{1}{2}$ სანტ. ამ ხრალის კონას მთელ ჯოხს გარშემო შემოვუწყობთ და მეორე ქდეზე კანაფით მაგრად

სურ. 6.

შეეკრავთ ორმაგად (ნახ. 3), შემდეგ ამ ხრალს ჯოხის ბოლოსკენ გადავკეცავთ, საითყენაც ქდეებია, და ისე შეეკრავთ, რომ კანაფის წვეროები არ ჩანდეს. ამისთვის ავიღებთ ერთი მეტრის სიგრძე კანაფს. ერთ წვერს ყულფად მოვგრიხავთ და მეორით ზედ დავიწყებთ კანაფის თანაბრად დახვევას, ვიდრე სულ არ დაეხვევა (ნახ. 4 და 5). მერე ამ მეორე წვერს ყულფში გავატარებთ და მეორე წვერს მაგრად გამოვწყევთ, სანამ პირველი წვერი დახვეული კანაფის ქემ კარგად არ დაიმალება (ნახ. 6).

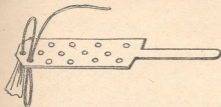

სურ. 7.

ფუნჯს მაკრატლით ბოლოებს შევუსწორებით და კანათის წვეროებსაც წავაჭრით.

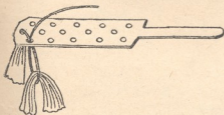
ჯაგრანა

ხრალისაგან შეიძლება აგრეთვე მაკიდის ჯაგრანაც გაკეთდეს.

სურ. 9.

მასალად აქაც საჭიროა: ხრალი, კანათი და გაალაშინებულ ფიცარი, სიგრძით 11—12

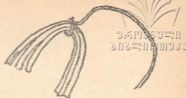

სურ. 10.

სანტი., სიგანით—4—5 სანტი. და სისქით 8—10 მილიმეტრი. ამ ფიცარს უნდა ჰქონდეს 7—10 მილიმეტრიანი ნახვრეტები (ნახ. 7).

სურ. 11.

სურ. 8.

ჯაგრანას გასაკეთებლად საჭიროა მხოლოდ მაკრატელი.

მოვეჭრათ ხრალის კოხა, სიგრძით 15—16 სანტიმეტრი და ისეთი სისქისა, რომ, ნახევრად მოკეცილი, კარგად მაგრდებოდეს ფიცრის ნახვრეტში. ავიღოთ ერთი მეტრის სიგრძე კანათი და ხრალის პირველ კონანას თუაზე შოვებით მაგრად. (ნახ. 8). კანათის თავისუფალი წვერი გავატაროთ ფიცრის სულ განაპირა ნახვრეტში, ვიდრე ხრალის წვერი კარგად არ შევა შრე (სურ. 9). შემდეგ კანათს გავუყრით ყულფად ახლოს მყოფ მცირე ნახვრეტში და ამ ყულფში გავატარეთ ხრალის მეორე კოხას (ნახ. 10), კანათს ისევ გამოვწვეთ მაგრად და ამგვარად ხრალის კონას ნახვრეტში გავამაგრებთ ასევე გავიმეორებთ, ვიდრე ყველა ნახვრეტში ხრალს არ გავაკეთებთ. კანათის ბოლოს ორჯერ შევკრავთ მეზობელ კანათთან (ნახ. 11), ბოლოებს შევუსწორებთ მაკრატლით, და ჯაგრანა მზად არის. ასევე კეთდება იატაკის დასაგველი ჯაგრანა, მხოლოდ შუაზე მოზრდილი ნახვრეტი უნდა დასტოვოთ, რომ ჯოხი გაოცოდეს (ნახ. 12).

სურ. 12.

პ რ ი ვ ე ნ ე ბ ი.

დაიწყო არჩევნები
დღეს ქალაქად და სოფლად,
კულაკი ყვირის: „მიშველეთ,
მე ვიწურები ოფლად.“

ვერ გავძვერი საბჭოში,
ვერ მოვისყიდე ხალხი,
ჩემი დრო ახლა მოკვდა,
უნდა ჩავიცვა თალხი“.

„ახლა იკითხეთ ჩემი, —
ალაპარაკდა მღვდელი, —
გამხადეს ანაფორა,
გამპარსეს უღვაშ წვერი“.

„მე უარესი მიყვეს, —
მათ უპასუხებს ჩარჩი, —
წამართვეს ყველაფერი
და ახლა მშრალზე დავრჩი.“

რა კარგი იყო ის დრო,
როცა ვმეფობდით ჩვენა,
ჩვენი დრო აღარ არის,
უნდა ჩავიგდოთ ენა!“

პიონერები რ. გვეტაძე და
პ. მარსაგაშვილი

მამატი მოხალჩკა.

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

აბა გამოიცანით, ვინ უფრო მამატია?

დახედეთ ამ სურათს და გა-
მოიცანით—ვამლის რომელი ნა-
ხევარია უფრო დიდი—მარჯვენა
თუ მარცხენა?

ვამლის
ნახევარი

ჰველას. ჰველას, ჰველას!

აბხანაბაბო, ოპტომბრეაბო!

განსოვდესთ, 1931 წელს
უოველ ოქტომბრელს
უნდა ჰქონდეს გამოწე-
რილი ჟურნალი
„ოქტომბრელი“.

